Balogh István

Hajnali szerelmem

Szüsziphos köve tarisznyámban.
Oldalam veri. Sántítok belé.
– Föl a csúcsra! – biztatom magam.
Messze felhők kék réten röhögnek.
Olümposz pompás fúvét rágom kínomban.
Istenek írja megsegít utamon. Hiszem
papjaink szép imáit: üdvözülés közel!
– Belzebub pofád nem illik kávénkhoz! –
jegyzi meg kedvesem. Mosolya napsugár.
– Borotválkozz meg ! – súgja titkon tükröm.
– Szebb nem leszel, kővel csúcsra nem érsz.
Mit is mondjak, mit is higgyek?
Borotvám gyilkos mosolya kettévágja
ökörnyál gyönge kötelét szívemtől
szívedig. — Keserű a kávé — mondom szerelmesen,
— és forró is! Leteszem tarisznyám, az ősi kő
immár álomba szenderül hajnali szék lusta
lábánál. Asszonyom mosolyog. Fénylik
zöld szeme. Ó, az a lány! Rejtelmes kedves!
Megbúvik mindenkor szája szögletében.

2019. szeptember 12.